

[Handelsministeren.]

lov gennemført, og personlig har jeg været indstillet på, at det ikke kunne ske uden sværdslag også med folk, hvis meninger jeg værdsætter og på andre områder kan dele.

Når jeg har overvundet de betænkeligheder ved at rejse sagen, som jeg ganske naturligt måtte gøre mig, skyldes det først og fremmest, at jeg må betragte lukkeloven som en overordentlig vigtig del af vor samlede erhvervslovgivning. Næppe nogen erhvervslov har en så bred berøringsflade med alle landets borgere som netop denne lov. Direkte interesserede er således butikserhvervet, både indehaverne og de butiksansatte, og som forbrugere kommer hele befolkningens interesser ind i billedet.

Udgangspunktet for mine overvejelser har været dette, at det må være enhver handelsministers opgave at sørge for, at erhvervslovgivningen stemmer overens med de aktuelle tendenser i erhvervs- og samfundsudviklingen. Denne betragtning har også ligget til grund for den revision af store dele af vor erhvervslovgivning, som allerede er gennemført. Jeg tænker her først og fremmest på næringsloven. Her drejede det sig om at få fjernet resterne af den lavsmentalitet, som stadig prægede den gamle næringslov med opdelingen på erhverv og brancher med hver sit afsætningsområde og mange andre utidssvarende snurrepiberier. En af de tunge sten at løfte var ophævelsen af enbutikssystemet. Det lykkedes at få alt det fjernet, om end det kostede både tid og besvær, og jeg har indtryk af, at ingen i dag kunne forestille sig, at vi i vor erhvervslovgivning stadig skulle trække rundt med disse reminiscenser fra fortiden. Det forslag til en ny beværterlov, som folketinget i denne tid har til behandling, er på samme måde udtryk for en forenkling og tilpasning til vor tids erhvervsudvikling.

Den bærende idé i disse lovrevisioner har været at give erhvervslivet råderum for udfoldelse af initiativ med konkurrencen som drivende kraft, og jeg har gerne villet anskue lukkeloven i denne sammenhæng.

Det er min overbevisning, at den gældende lukkelov ikke i tilstrækkeligt omfang tilgodeser disse hensyn, men at den er både for snæver og for restriktiv. Forskellige træk både i erhvervsudviklingen og samfundsudviklingen som helhed taler efter min mening

for en modernisering og ajourføring også af denne lov. Hele denne argumentation omkring lukkeloven har været så livligt debatteret i de forløbne måneder, at jeg nok bør afstå fra at gå i enkeltheder. Sagt i al korthed drejer det sig om forhold, der vedrører såvel forbrugerne som butikserhvervet. For forbrugernes vedkommende er det et gennemgående træk i samfundsudviklingen, at stedse flere kvinder får udearbejde, og at afstanden mellem hjem og arbejdsplads bliver stadig større. For et betydeligt antal forbrugere gør den nugældende åbningstid det stadig vanskeligere at få foretaget indkøb på hensigtsmæssig måde. For butikserhvervets vedkommende har jeg aldrig rigtig kunnet acceptere det som en naturlig tanke, at enhver butik uanset beliggenhed, karakter, varesortiment og kundekreds skal åbne og lukke så nogenlunde på samme tid. Ud fra såvel driftsøkonomiske som forbrugermæssige hensyn ville jeg finde det rigtige, om de enkelte butikker fik et noget videre råderum for at indrette deres åbningstid efter den enkelte butiks og dens kundekreds' behov. Jeg har vanskeligt ved at tro, at en adgang hertil skulle betyde højere priser; jeg synes, det snarere må have formodningen for sig, at butikkerne ved i højere grad individuelt at kunne indrette deres åbningstider efter spidsbelastningen ville få mulighed for at udnytte deres ofte meget kostbare kapitalanlæg mere effektivt og herigennem opnå besparelser, selv om jeg naturligvis er klar over, at de butiksansatte vil kræve lønkomensation for forskudte arbejdstider.

Jeg må konstatere, at det ikke har været mig muligt at vinde gehør for disse synspunkter hverken hos butiksindehavernes eller de ansattes organisationer. Principalt har disse organisationer ønsket den gældende lukkelov bevaret, idet man fra deres side betragter den som et vigtigt socialt gode af betydning både for butiksindehaverne og de ansattes velfærd og hermed også for tilgangen til erhvervet.

Af denne grund ser jeg mig desværre ikke i stand til at fremsætte et lovforslag, som har vundet tilslutning fra disse organisationer. Mens de som nævnt har udtalt sig imod en udvidelse af den almindelige åbningstid, er det mit indtryk, at organisationerne har forståelse for betimeligheden af at gøre den